

Vzpomínky do budoucna

Když jsem se 10.3.2000 poprvé setkal jako náčelník sekce bojové přípravy GŠ AČR, mající na starosti působení našich vojáků v mírových operacích, s prezidentkou „**HNUTÍ NA VLASTNÍCH NOHOU – STONOŽKA**“ paní Bělou Gran JENSEN, netušil jsem, že v následujících měsících či letech bude účelné nebo nezbytné o tom psát. Jednalo se pro mě o zcela běžnou pracovní schůzku, jí vyvolanou. Ačkoliv docela nerad jsem ji v nezvyklé žádosti poskytnout pomoc v zajištění dopravy sanitek na Balkán nakonec vyhověl, myslel jsem si, že tím je celá věc vyřešena.

Nebyla. Byl to velkolepý začátek vzájemné spolupráce Armády České republiky, tohoto nezištného dětského hnutí „Stonožka“ a neúnavné prezidentky hnutí paní Běly Gran Jensen. Jen za mého působení na Generálním štábu AČR se uskutečnila řada akcí, které organizačně, materiálně a finančně zabezpečovalo hnutí. S odstupem času si jen vzpomínám například na akci "Sanitky plné pastelek, sanitky plné lásky", nebo jejich nasazení při vybavení pěti tříd v obnovovaném a válkou zcela zničeném Hambarine a Rizvanovici, pomoc při rekonstrukci školy v Srednej Lamovitě a další.

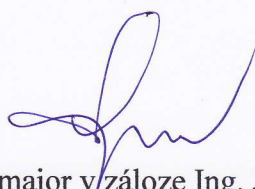
Pozorný čtenář těchto pár řádků jistě nepřehlédl, že cílem našeho setkání 10.3.2000 nebylo mé poděkování při příležitosti Mezinárodního dne žen paní Běle, ačkoliv si to jistě zasloužila, ale její žádost o pomoc ze strany naší armády. Přiznám se, že i já jsem to v tom okamžiku také tak chápal.

Kdo však zná podmínky působení vojáků v zahraničních misích, dobře ví, že pro značnou část místního obyvatelstva je pobyt zahraničních vojáků na jejich teritoriu nechtěný. Od míry přetrvávajících rozporů ve společnosti a znepřátelených táborů místního obyvatelstva je pak závislý i odpor části obyvatel k těmto „mírotvorcům“. Od intenzity tohoto odporu pak závisí bezpečnost vojáků působících v zahraničních misích. To byl i důvod, proč naši spojenci v misích – Britové a Kanadčané začali v rámci jednotlivých kontingentů budovat skupiny civilně-vojenské spolupráce tzv. CIMIC a za jejich vedení realizovat různé projekty ke zlepšení života místního obyvatelstva. Tyto však disponovaly některými finančními prostředky vyčleněnými jednotlivými vládami těchto států. I v rámci našich jednotek jsme vytvářeli tyto skupiny a ve srovnání s těmi ostatními jsme s ohledem na blízkost slovanských jazyků měli výhodu v dohodování se na těchto projektech. Zapojením se „Stonožkového hnutí“ do spolupráce s AČR se tak tato civilně-vojenská spolupráce zintenzívnila a bezpečnost našich vojáků značně zvýšila.

Tehdy, a přesně si nepamatuji den, kdy jsem při některé příležitosti prohlásil: „Stonožkové hnutí nemá co děkovat AČR, ale AČR musí děkovat jim, neboť pomocí, kterou poskytuje a příslušníci v misích rozdělují potřebným, si armáda buduje podporu ze strany místního obyvatelstva, tak důležitou pro splnění cílů operace i jejich bezpečnost. Nejkratší cestou do duše a srdce člověka je cesta přes duši a srdce dítěte.“

Chci tedy na tomto místě a ve dnech, kdy si připomínáme 10. výročí vzniku této spolupráce, poděkovat za všechny příslušníky mírových misí AČR, těch minulých, současných a snad i budoucích za pomoc, kterou „Stonožka“ poskytuje. To je také důvod, proč nejen o tomto setkání před 10 lety se musí psát.

Generálmajor v záloze Ing. Josef Šíba,
stonožkový generál